

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
י"ח - כ"ד אלול
ה'תשפ"ה

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>האנטומיה של רצח צ'רלי קירק</u>	<u>ה</u>
<u>7</u>	<u>שחרור מהקונספציה: גרסת הציבור הדתי</u>	<u>ו</u>
<u>10</u>	<u>מסע היסטורי בתנועת השמאל – מהמהפכה הצרפתית עד ה'ווק'</u>	<u>ז</u>
<u>13</u>	<u>האחוה – בסיס לקיום החברה</u>	<u>ח</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

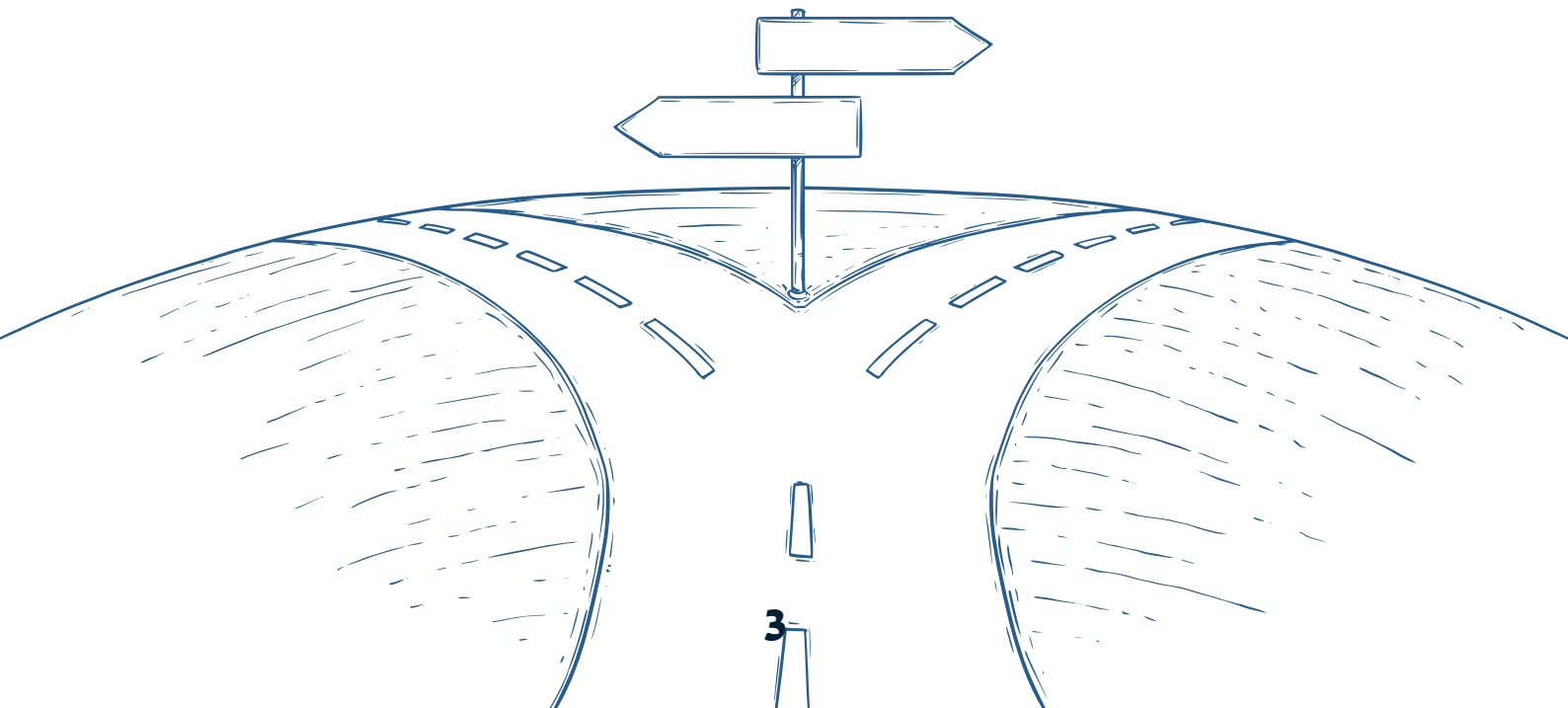
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

האנטומיה של רצח צ'רלי קירק

בן יעקב סבו

א. בנעוריי בשמאל, הייתי משתיק קול שהטריד אותי חזור והטרד. הקול הקשה עליי - איך זה יכול להיות שאנו מתייחסים ליהודים בעמנו כאויבים, ודווקא לערבים כבעלי שיח, בסבלנות רבה ובנתינת ביטוי חופשי? עם השנים התברר לי חידוש שהיה עבורי עצום ושינה את חיי.

הכל עומד על חיבור או הכחשת זהות.

כשאדם מבסס את חייו על זהות, אז שותפיו למעגלי זהותו המתרחבים הם-הם בעלי בריתו בעולם, גם אם יש מחלוקת. שייכות המבוססת על זהות קודמת לדעות.

משפחה. קהילה. עם.

"עניי עירך קודמים".

אולם, כשאדם חי בתוך אידיאולוגיה של הכחשת זהות וטשטוש שורשים, כמו הנסיונות למחוק את היהדות, את ערך מוסד המשפחה, ואת הציונות - אז בעלי בריתו של אדם הם אלו השותפים לו אך ורק **בדעות!** "מי שלא מאוחד איתי בדעותיו - הינו אויבי, ולא יריבי, גם אם הוא בן משפחתי".

בגלל זה, כשאישי ימין פוגש איש שמאל, הוא רואה מולו אדם טועה. אולם כשאישי שמאל מסתכל על איש ימין, הוא רואה מולו רשע בן כוחות האופל בלי זכות קיום. ככה אני ראיתי את העולם.

ב. כשהאמת בלתי נסבלת.

צ'רלי, צעיר מבריק בן 31, בנה את עצמו מאפס. כילד סקרן ואוהב ספר, החל להתעניין בפעילות פוליטית עוד בגיל צעיר. מהר מאד הוא הפך לאחד הקולות הבולטים והנחושים ביותר באמריקה בסוגיית התמיכה הבלתי מתפשרת בישראל, ובתחום עולם הרעיונות השמרני בכלל.

בשנים האחרונות נהיה מקורב מאד לטראמפ, ופרשנים רבים אף זוקפים לזכותו את ההירתמות של הדור הצעיר לטובת טראמפ בבחירות האחרונות.

קירק מעולם לא חשש להיכנס לדיון פומבי, והביא טיעונים רהוטים, ישרים ומנומקים, מה שהוליד את אהדת הקהל השמרני-ימני העצומה לה זכה.

לא מעט דובר על הציפיה לבחירתו לנשיא ארה"ב בעתיד.

אבל צ'רלי עשה טעות אחת בחייו - הוא דיבר אמת מול צד פוליטי שהאמת מבחינתו מוגדרת כדבר 'אליס'.

שאישי ימין פוגש איש שמאל, הוא רואה מולו אדם טועה. אולם כשאישי שמאל מסתכל על איש ימין, הוא רואה מולו רשע בן כוחות האופל בלי זכות קיום

”
ברור לנו למשל שלהרוג
אדם, אפילו אם הוא
מבקש שנהרוג אותו,
זה רצח. אבל אם נקרא
לזה 'המתת חסד'
אקטיבית' פתאום זה
נשמע נחמד. אפילו
מצווה.

ג. כשאין ערך למילים.

בסרטון המטורף אנו רואים באופן מתומצת טענה קלאסית של השמאל בארץ ובעולם:
"הוא לא יכול להתלונן. מחשבות השנאה שלו מובילות לדיבורי השנאה שלו, וזה יוביל למעשי
שנאה ואלימות נגדו... הוא לא יכול שלא לצפות שיקרו לו מעשים נוראיים".
שימו לב לנאמר.

מבחינת היועץ והאסטרטג הפוליטי הבכיר המרואיין, יש דבר כזה 'מחשבות שנאה'.

לא, זה לא ציטוט מהספר '1984'. זה אמיתי.

השמאל בתהליך מזדחל החליף את משמעותן המקורית של מילים, כאשר אמירה שלא מתאימה
לאג'נדה הפוליטית שלו מוגדרת מבחינתו כ'אלימות'.

לפי זה, אם הבעת עמדה הינה אלימות, מה הבעיה המוסרית להגיב לאותה אלימות באלימות
פיזית?

ברגע שהמילים מוצאות מהקשרן הטבעי, המסורתי, לא רק ההיגיון אובד, אלא אף המוסר
יאבד.

ברור לנו למשל שלהרוג אדם, אפילו אם הוא מבקש שנהרוג אותו, זה רצח. אבל אם נקרא לזה
'המתת חסד אקטיבית' פתאום זה נשמע נחמד. אפילו מצווה. 'חסד'.

אם כל איש ימין הוא 'נאצי', למרות שאין שום קשר בין המשמעות המקורית של המונח 'נאצי'
לבין אותו אדם המחזיק בדעות שמרניות, אז מה הבעיה המוסרית להרוג 'נאצי'?
והדוגמאות רבות מספור.

מה היא אישה. מי הוא יהודי. מה זה ניצחון במלחמה.

לפי השמאל, אם עשית מניפולציה על השפה - ניצחת.

ד. יש משוגעים בכל מקום! זה רק רוצח בודד!

אמירה של חברה נמדדת על פי התגובה של ראשיה ושל המייצגים שלה, אותם היא בוחרת
לעצמה באופן ישיר ועקיף.

ערוץ תקשורת, למשל, הוא ביטוי של קול המשמעותי להמונים הצופים בו. הוא לא מקור מידע, אלא הוא גם פה וכלי ביטוי. לא דומים צופי ערוץ 14 לצופי ערוץ 13.

מאז הרצח אתמול, ערוצי התקשורת של השמאל בארץ ובעולם נכנסו למצבים הנעים בין התעלמות מוחלטת, לבין לגלוג, ואף מתן לגיטימציה לרצח.

יתר על כן, אם נניח באופן דמיוני שהרוצח יתגלה כאדם ללא הקשר פוליטי, עדיין את ההצצה לאופן החשיבה של ראשי ומבטאי השמאל והפרוגרס קיבלנו באופן מרוכז.

מי שחושב שביום שלא עלינו יירצח ראש ממשלה מימין אז תהיה הפקת לקחים וחשיבה של ביקורת עצמית, וארגון מחשבות מחדש ואולי אף תשובה - שיזכר בהשפעה של ה-7.10 על ראשי השמאל.

אז לא, זה לא 'רוצח בודד', בדיוק כמו שערכי שמתפוצץ איננו 'מחבל בודד', כי כמה בודד אפשר להיות בודד אפשר להיות אם על שמך קוראים כיכרות בג'נין, שכונות ברמאללה, מזרקות בחברון, ובשל מעשיך נותנים משכורת ציבורית למשפחה?

ה. קולם של האמיצים.

אין קיצורי דרך. השמאל - שימשיך להתנהג באלימות, באנרכיה, בשיבוש חיי העם והמדינה, הצבא והכלכלה - רק ילך ויקטן, יחלש ויתפורר. עלינו מוטלת החובה המוסרית להכרית את הטירוף: לעצור את העבריינות, לחקור את המסיתים, ולכלוא את מי שיוביל הפיכה צבאית שקטה וישבית שוב את מערכות בטחון המדינה.

זה כמובן מותנה בכך שנהיה מספיק אמיצים כדי לקחת את רסן המושכות, אך האומץ הזה נמצא בדמנו. אנחנו עם כזה, אלו השורשים שלנו, זאת הנשמה שבאפינו. נשמה שהעיזה לצאת ממצרים למדבר, לארץ לא זרועה. הקול של צירלי, תומך-ישראל, רק ילך ויגבר, והקול שלנו אף יהדהד אלפי מונים - זה הזמן לזקוף גב.

בע"ה.

”
**זה לא
'רוצח
בודד',
בדיוק כמו
שערכי
שמתפוצץ
איננו
'מחבל
בודד', כי
כמה בודד
אפשר
להיות אם
על שמך
קוראים
כיכרות
בג'נין,
שכונות
ברמאללה,
מזרקות
בחברון,
ובשל
מעשיך
נותנים
משכורת
ציבורית
למשפחה?**

שחרור מהקונספציה: גרסת הציבור הדתי

עזרא הימן

א. הרבנות הצבאית כמשל

פרופ' אבי שגיא, מהבולטים במחברי המסמך 'רוח צה"ל', הסביר בכמה הזדמנויות בשנים האחרונות כיצד הם דאגו להשמיט מרוח צה"ל את ערך הניצחון (הם התפשרו על המילים "חתיירה לניצחון" בהקשר של עמידה במשימה הספציפית). לדידם, ניצחון על אויב או על רוע זה ערך פסול ומטרה בלתי לגיטימית. שגיא הוסיף והצהיר במהלך השנה האחרונה שצה"ל מבצע פשעי מלחמה בעזה, ושמיטוט שלטון חמאס בכוח צבאי איננו לגיטימי, שכן זה חורג מגבולות ההגנה העצמית ברמה הקרובה ומיידית.

הרוח הזו של שגיא וחבריו חדרה עמוק לצבא בעשרים השנים האחרונות, והפכה להיות התודעה המוסרית השלטת בקרב חלק ניכר מהפיקוד הבכיר. פעמים אחדות עסקנו בכשל התפיסתי ובפשע המוסרי העמוק של תודעה זו, והראינו כיצד הם הובילו אותנו למצב הנוכחי.

אך בקיץ תשפ"ג, כשלושה חודשים לפני פרוץ מלחמת שמיני עצרת, דרשה הרבנות הצבאית בשבח אותה תפיסה והפיקה סדרת סרטונים עם דרשות תורניות על כל ערך מערכי רוח צה"ל.

כיצד קרה שהרבנות הצבאית נכנעה לגמרי לרוח תבוסתנית זו אך שלושה חודשים לפני המלחמה? כיצד נעלם מעיניה הבלבול המוסרי שפגע כל כך ברוחו של צה"ל? מדוע לא עסקה כפי יכולתה בתודעה ובערכים הראויים לאימוץ מתוך ערכי הנצח של ישראל? כיצד לא עמדה על משמר הרוח והמוסר בצבא ההגנה לישראל?

יתרה מזו: הקונספציה הזו חורגת הרבה מעבר לתחום הצבא והרבנות הצבאית. היא נוגעת בתחומים רבים של מפגש בין הציבור הדתי ואף בית המדרש, לבין ההווי התרבותי הישראלי.

ב. המפגש המבלבל עם ההווי הישראלי

הכשל המוסרי הזה של הרבנות הצבאית מסמל במידה רבה כשל של תקופה. השותפות העמוקה של הציבור הדתי בבניין המדינה והצבא, יחד עם הנהגה המנותקת מהשורשים שלנו כעם, יצרה צורך לשלב בין שותפות זו מחד, לבין הצבת אלטרנטיבה רעיונית מאידך. מצד אחד, אימצנו מתוך ההווי הציוני-ישראלי מעשים, מנהגים, מורשות-קרב, שירים ואף ערכים, שנראו מותאמים לרוח מסורת ותורת ישראל. די היה בהסבר תורני הלכתי,

כשלושה חודשים לפני פרוץ מלחמת שמיני עצרת, דרשה הרבנות הצבאית בשבח אותה תפיסה והפיקה סדרת סרטונים עם דרשות על כל ערך מערכי רוח צה"ל

”
**אך הקלות הזו, בה
מקבלים את הדברים
כפי שהם ופשוט
מדביקים עליהם את
הכשר הרבנות,
תרתי משמע, הפכה
להיות בעוכרינו**

העמקה רעיונית מתוך מקורותינו, דרשה מהמקראות ופסקה מהמקורות, כדי להראות שהכל מחובר לשורשים. בפועל, **התרגלנו יתר על המידה לקבל את הדברים כפי שהם, ופשוט להניח עליהם כיפה.**

כשהיה מדובר בשיר המפורסם של ההתיישבות העובדת, "שורו הביטו וראו מה גדול היום הזה", ובמורשת קרב של מבצע יונתן, זה היה קל יותר. כשעוסקים בהתיישבות ובעבודת האדמה, גבורה לאומית וחילוץ שבויים, השלהבת העולה מהחול אל הקודש מתלקחת כמעט מאליה; וחיפוש קל ברשת יגלה את העיסוק האינטינסיבי של הציבור הדתי באתוסים אלה, גם בזמן שהם נשתכחו לחלוטין על ידי מי שיצר אותם.

אך הקלות הזו, בה מקבלים את הדברים כפי שהם ופשוט מדביקים עליהם את הכשר הרבנות, תרתי משמע, הפכה להיות בעוכרינו. ככל שגדלו המשברים בתוך הציונות המחולנת, ורוחות של פוסט-ציונות החלו נושבים במסדרונות החברה, הדבר אפשר להכשיר ואף לקדש דברים חלולים, מרוקנים מכל ערך ואף הרסניים - לעצם הקיום והשגשוג של התנועה הציונית ושל עם ישראל בכללותו.

ג. התפרקות פוסט-ציונית עטופה מדי זית

אולי היו כאלה שחשבו שרוחות של מוסר פרוגרסיבי ותבוסתנות פוסט-ציונית לא יגיעו אל ליבת הציונות, אל ראשי מערכת הביטחון והפיקוד הבכיר. אולי רבים **תפסו את ליבת ביטחון המדינה כשמורת טבע של ערכים נעלים, שיד הזמן לא תשחוק אותם.** אבל אין סיבה להניח זאת: זה אותו 'בית מדרש', אותם מקורות יניקה, אותו הווי חברתי, ואותם אנשים.

”
**יותר מידי
אנשים
מובילי -
דרך
מרשים
לעצמם
ללכת
שולל,
במקום
לקחת
אחריות
ולהציב
אלטרנטי
בה**

התופעה הזו, של שורת 'לשעברים' - רמטכ"לים, אלופים, ראשי שב"כ, מפכ"לים, טייסים ועוד, המגלים נמיכות רוח, תבוסתנות, הזדהות עם האויב, ניכור לנצחון על אויבינו - לעיתים עד כדי טירוף הדעת וסיוע מוראלי לאויב בזמן מלחמה - תופעה זו לא יכולה להיעלם יותר מעינינו. **הכשל המוסרי של רוח צה"ל הוא רק האפקט של כל התהליך.**

הבלבול הזה, של זרימה עם רוח צבעי הכחול לבן ומדי הזית באשר הם, בלי לשים לב למורכבות של הדינמיקה הפנימית, הפילה בפח גם את הרבנות הצבאית, יחד עם רבים וטובים בציבור הדתי, בהם גם רבנים, מחנכים ובתי מדרש.

יותר מידי אנשים מובילי-דרך מרשים לעצמם ללכת שולל, במקום לקחת אחריות ולהציב אלטרנטיבה.

ד. נדרש תהליך התבגרות

המשבר הזה עלול לפצל לגמרי את הציבור הדתי. מי שיתעקש להמשיך להניח כיפה על כל גחמה ישראלית, ובלבד שזו תיעשה בצבעי כחול לבן ומדי זית, ימצא את עצמו מתרחק לא רק מתורה ויהדות, אלא גם מציונות ולאומיות. **המגזר הדתי לאומי עלול להוליד מגזר פוסט ציוני דתי.**

החלופה המוצלחת הרבה יותר היא לקיחת אחריות: לא לקבל את הדברים כפי שהם - לא את האסטרטגיה, לא את האתיקה, לא את ההגדרות המקצועיות, ולא את הערכים והפולקלור.

נדרשת לקיחת אחריות של הצבת אלטרנטיבה, של תיקון, של הובלת דרך. **נדרשת שותפות ברמה גבוהה הרבה יותר, לא של הנחת כיפה ודרשה תורנית, אלא של כניסה לפני ולפנים אל הסוגיות הציבוריות.** מתוך החיבור לשורשים העמוקים והעתיקים של קיומנו, יש לרדת לקרקע העולם הזה **ולהציב דרך של אסטרטגיה, אתיקה ומקצועיות.**

לא רק היהדות דורשת זאת. הציונות דרושת זאת. היושר והשפיות דורשים זאת.

ובשעה שעדת 'לשעברים' נגררים למקהלה האנטישמית של 'רצח עם' הנושבת באירופה, **יפה השעה שהרבנות הצבאית ובתי המדרש יובילו את היציאה מהקונספציה, ויובילו רוח רעננה של הנהגה רעיונית, מצפן מוסרי של ביטחון בטוב ונצחוננו על הרוע, ואמון עמוק ביעוד של עם ישראל.**

מסע היסטורי בתנועת השמאל - מהמהפכה הצרפתית

עד ה'ווק'

איתי אסמן

א. תקציר היסטורי - מניין הגיעו המושגים 'ימין' ו'שמאל'?

החלוקה הפוליטית לימין ושמאל החלה במהפכה הצרפתית (1789). בישיבות האספה הלאומית ישבו נציגי העם לפי עמדותיהם. מי שתמך בשימור המלוכה והסדר הישן ישב בצד ימין ליו"ר, ומי שתמך במהפכה, בשוויון ובצמצום סמכויות המלך, ישב בצד שמאל של היו"ר. כך נוצרה החלוקה הפוליטית שעל פיה הימין מזוהה עם שמרנות והשמאל עם שינוי ורפורמות אינסופיות. עם הזמן זוהה הימין עם לאומיות, חיזוק הזהות הדתית וכלכלה חופשית, והשמאל זוהה עם ליברליזם, שוויון זכויות ודאגה לחלשים.

מאחר שהחלוקה לימין ושמאל עוסקת בשאלות מהות, הרי היא סוגיה גלובלית, וכל מדינה מתרגמת את המאבק הרעיוני הזה לאופי הלאומי שלה.

ב. השמאל העולמי והישראלי

כאמור, השמאל היא תנועה עולמית כוללת, ומכיוון שתנועה זו אינה מאמינה בחלוקה לדתות ולאומים, ממילא היא מתנהלת כתנועה גלובלית הפועלת כקולקטיב רעיוני משותף - "פועלי/מדוכאי כל העולם התאחדו". השמאל בארה"ב, באירופה וגם בישראל בנוי על אותם רעיונות עקרוניים. זו הסיבה שהקיבוצים בימי קום המדינה נשאו עיניהם לסטאלין ולברית המועצות. ג'ון לנון מלהקת הביטלס ביטא את השאיפה הגלובלית בשירו imagine: ״דמינו שאין מדינות ואין דתות, או בגרסה הישראלית של אביב גפן: ״בואו נצעד לחלום בלי גזע ולאום, אז בואו ננסה, עד שיהיה טוב״. כך הטיפו בנאיביות מתוך שאיפה שלא יהיו עוד מלחמות ושהשלוש העולמי יגיע.

לכאורה השמאל נאור ומתקדם יותר מהימין - כי השמאל הוא אוניברסלי, הוא רואה את כל בני האדם כשווים, והרצון שלו לביטול הדתות והלאומים מטרתו להביא שלום. הגישה הזו נקראת 'פרוגרס', כלומר, קדמה.

השמאל חושב שהוא נאור ומתקדם יותר מהימין, שעדיין מאמין במושגים 'פרימיטיביים' לשיטתו, כמו דת ולאום, ה'יתוקעים' את האנושות ומשאירים אותה במלחמות אין-סופיות ועקובות מדם.

אם רוצים להבין את האידאולוגיה של השמאל הישראלי ואת התמורות שהוא עובר, עם ההשלכות שיהיו לכך בעתיד, אפשר להסתכל על אירופה וארה"ב ולהבין את התהליך גם פה אצלנו.

ג. מה זה woke (ווק)?

בשנות ה-60 החלה לפעול בארה"ב תנועת ה-woke (מלשון ערות). היא קמה נגד עוולות גזעניות, שאכן היו קיימות בארה"ב. אך כמו כל אירוע שהשמאל משתלט עליו, הוא הופך לתנועה המבקשת לקדם לא רק תיקון וצדק, אלא מהפכה.

הוצאת ספרים היא הגדול של עולם הרעיונות, שמתוכו תצמח לאחר מכן מדיניות מעשית ותרבות כוללת שישפיעו על כל המציאות

”
**כשאין גבולות
 וקריטריונים, התחתית
 עוד רחוקה ובלתי נראית.
 וכאשר כל רגש קל של
 דיכוי הופך לאידאולוגיה
 פוליטית שלמה, אי אפשר
 לטעון נגד אדם כלשהו
 שהוא טועה ולהציב לו
 גבולות**

ה'יווק' הפכה להיות תנועת שמאל קיצונית, המתעסקת בחברה ובפוליטיקה בסוגיות רחבות הרבה יותר: מגדר, להט"ב, שינויי אקלים ועוד. כך, בצירוף אובדן מושג ה'אמת' שגם הוא חלק מהפרוגרס, נוצרות תופעות הזויות כמו אנשים ההולכים ברחוב כבעלי חיים. הם חשים עצמם כבעלי חיים לכל דבר ועניין, שפשוט נולדו בגוף של בני אדם; ומי אתם שתגידו להם מי הם?! אני מניח שלחלק מהקוראים זה נשמע מוקצן ומוגזם, אך מי שמצוי בהלך הרוח התרבותי ומחובר למה שמתרחש מעבר לים, רואה שהתופעה הזו הולכת ומתרחבת בארה"ב ובאירופה. באופן פרדוקסלי ותמוה - תנועת ה'יווק' מכילה את האסלאם הרצחני. אותו אסלאם שרוצח לא רק יהודים אלא גם נשים ולהט"בים. הווק אינו חושש מפרדוקסים. להפך, הוא משתמש בהם בציניות. לכן ישנו כאוס רעיוני הזוי הכולל תנועות הופכיות בדגלים מכל הצבעים. רק דגל אחד פסול - דגל ישראל, המסמל את היהדות והלאומיות, שהם האיום הגדול ביותר על ה'יווק'.

ד. איך השמאל הגיע לטרלול הפרוגרסיבי הזה?

הכל התחיל במחיקת אלוקים מהעולם. גם גדולי הוגי הדעות הגויים הבינו זאת. כשאין לאדם או לאומה אלוקים, גם אין להם גבולות מוסריים, ואין אמת מידה לערכים, לאמת ולשקר, לטוב ולרע.

למשל, כשההומניזם התחיל לדבר על זכויות אדם, בלי אלוקים, בהתחלה זה נשמע טוב. אבל מסתבר שבני האדם האלו הפכו להיות אלימים בשם האג'נדות הפרוגרסיביות שלהם. בשם ערכיהם ההומניים החליטו כי ראוי לסתום פיות, לטשטש את המושגים 'אבא' ו'אמא', זכר ונקבה ועוד.

כשאין גבולות וקריטריונים, התחתית עוד רחוקה ובלתי נראית. וכאשר כל רגש קל של דיכוי הופך לאידאולוגיה פוליטית שלמה, אי אפשר לטעון נגד אדם כלשהו שהוא טועה ולהציב לו גבולות, משום שזה ייתפס מיד כ'הדתה', 'הדרה', 'הסתה' ו'הסגברה' (כן, ישנו מושג כזה, המתאר את האיסור של גבר להסביר לאשה). וכך יוצא שהכאוס הולך וגדל, בצורה קנאית ובלתי מתפשרת.

ישנם

החושבים

שהם

יכולים

לרומם את

הטוב

שנמצא

בתוך תנועת

השמאל כפי

שהוצג פה

על קצה

המזלג. זה

קורה בדרך

כלל מחוסר

העמקה

בפילוסופיה

של השמאל

ומאי

היחשפות

לתהליכים

העוברים על

השמאל

בארה"ב

ובאירופה

ה. האומנם השמאל אוניברסלי?

יוצא כי השמאל העולמי, וגם הישראלי, הוא לא הומני ולא אוניברסלי, הוא הפסיק מזמן לדאוג לאנושות. הדרך הטובה ביותר לבדוק אם אידאולוגיה מקדמת את האנושות או לא, היא לבדוק אם היא גורמת לקיום המין האנושי או לביטולו. כיום בתנועת השמאל העולמי טוענים שקיום בני האדם פוגע באקלים ולכן לא כדאי להביא ילדים לעולם. הם רואים בבני האדם גם מקור לדיכוי של בעלי החיים והצמחים. בעבר הם ראו בעיה רק בדתות ובלאומים, כיום מתפתחת שנאה לאנושות עצמה. לא רק הגברים מדכאים את הנשים, הלבנים את השחורים והסטרייטים את הלהט"בים, אלא האנושות עצמה היא גורם מדכא. מה בדיוק אוניברסלי בתפיסה הזו?

ישנם החושבים שהם יכולים לרומם את הטוב שנמצא בתוך תנועת השמאל כפי שהוצג פה על קצה המזלג. זה קורה בדרך כלל מחוסר העמקה בפילוסופיה של השמאל ומאי היחשפות לתהליכים העוברים על השמאל בארה"ב ובאירופה.

כשאנשים כופרים בהנחות המוצא הפשוטות, אין טעם ועניין להתווכח איתם. זהו בזבוז מיותר של משאבים ואנרגיה.

ראוי לדון על הנחות המוצא לפני שבונים מגדלים על יסודות רעועים וחושבים שבכך מביאים מרפא לחברה.

(יש לציין, כי במאמר מדובר על השמאל כתנועה וכאידאולוגיה, ולא על כל פרט המזהה את עצמו עם חלק מרעיונות השמאל).

1. מה אפשר לעשות?

ראשית, הכי חשוב להישאר בדופק נמוך ובגב זקוף. לא להיבהל מהאשמות ילדותיות המוטחות בימין על שהם משיחיים, פשיסטים, מדירי נשים, שוביניסטים ועוד. אפשר פשוט לזהות את המצוקה ולחמול על מי שמאמץ שיח כה טיפשי ואינפנטילי.

שנית, לעולם אל תתנצלו על זהותכם. השיח הפרוגרסיבי אינו מחפש בירור ודיון כנים. הוא מעוניין בהבסה צינית ובהפלה לקרשים. זכרו, זהותכם בחרה בכם, לא אתם בה.

הזהות היהודית, הלאומית, הגברית או הנשית, ערכי היהדות והמשפחה - הם הבסיס לאוניברסליות האמיתית, והם אלה שיקדמו את האנושות למקום טוב יותר.

ובמידה רבה, זוהי הזירה המרכזית שבה מתחוללת מלחמת התרבות שאנו נתונים בה כיום.

האחוה - בסיס לקיום החברה

ד"ר צביקה מור

החזרה בכל שנה שוב ושוב על התורה, במעין ספירלה אינסופית, באה לעצב אותנו כחברה שראשה בשמיים ורגליה נטועות בקרקע. חברה בריאה, מאוזנת ובונה על פי החשבון האלוקי.

לאחר כישלון דור המבול, מגיעה האנושות להבנה שיש להתאחד בעיר אחת ובה מגדל, והתגובה האלוקית היא: **"הֲבֵה נִרְדָּה וְנִבְלָה שָׁם שְׁפָתֶם אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ אִישׁ שְׁפַת רֵעֵהוּ"** (בראשית יא, ז).

את המילים "לא ישמעו" מפרש רש"י: "זה שואל (= מבקש) לבנה וזה מביא טיט וזה עומד עליו ופוצע את מוחו."

כלומר, זה שהביא טיט הבין שזה מה שהתבקש להביא, כשביקשו ממנו לבנה: **כולם דיברו את אותה השפה, אך לאותן המילים היו משמעויות שונות.**

כתוצאה מהבלבול: "זה עומד עליו ופוצע את מוחו". משלא קיבל את מבוקשו - רצח את חברו. על כלום. פחות ממריבה על מקום חניה.

חברה נטולת דבק חברתי - אחווה - לא תוכל להתקיים.

משמעויות של האחוה בין בני האדם היא האהבה שאינה תלויה בדבר. תעודת ביטוח הדדית, לפיה לא משנה מה יקרה - אנחנו תמיד נהיה ביחד. **הקשר שלנו הוא מעל כל הקשיים והמהמורות שבמסע הלאומי המשותף.**

רציחתו של זה שבסך הכל הביא טיט במקום לבנה לא התבצעה בחלל ריק. לא קיבלת את מבוקשך אז אתה מוריד לחברך גרזן על הראש?

מדוע לא הצבעת על מבוקשך או השתמשת בסימני ידיים?

אלא שהנטייה והלגיטימיות לרצח הייתה שם תמיד אצל הרוצח, וכשלא קיבל את מבוקשו, כשהחיים נבנו שלא לפי תפישתו, היא יצאה אל הפועל.

בלבול השפה לא היה עונש במונח של נקמה, אלא דווקא תיקון!

הוא חשף את ערוותה של חברה טכנולוגית ועמלנית המיופה והמאוגדת כלפי חוץ ב'שפה אחת ודברים אחדים' אך רקובה ומושחתת עד כדי רצח, מבפנים.

'שפה' פירושה 'קצה', כמו 'שפת המדרכה'. השפה היא הקצה של המחשבה, ביטוי עולמו הפנימי של האדם.

השפה - כלומר המחשבה - הייתה אחידה, אך הייתה בבחינת מעטה על רוע פנימי. לכן "זה עומד עליו ופוצע את מוחו": **כשהמידות מקולקלות,**

המחשבה המיוצגת במוח - פצועה, חלוקה ומקוטעת.

כדי ליצור עולם פנימי משותף, שומה על פרטי החברה לאהוב ולהתחבר למכנה המשותף הגדול ביותר שלהם.

אין ביהדות מושג 'אהבת האדם' (כי אין לאהוב ולסגוד לאדם כאדם) אלא "אהבת הבריות" (מסכת אבות).

אנו אוהבים את בני האדם בגלל שהם בריותיו של בורא עולם.

המלחמה
הזו עוד
תילמד
בעתיד,
בהיבט של
עמידת
אומה
בגבורה
במלחמה
קשה -
למרות
החלשתה
השיטתית
בידי
גורמים
רבים
וביניהם
התקשורת

”
**כשאנו בוחנים
חזותית, ראוי
לשים לב לצבעים,
לבחירת המילים,
לרקע, להצגת
הדובר ועוד**

את הנקודה הפנימית הזו שמעבר לבחירתנו החיצונית אי אפשר לקחת מהאדם. היא יסוד קבוע שאינו משתנה, ומכאן חוזקתה ונצחיותה. חברה חפצת חיים, חברה שהאחוה שבה מבוססת על הנקודה הנצחית שאינה ברת שינוי, היא חברה שהאחוה שלה מובטחת ומבוטחת.

זה שהביא טיט במקום לבנה, נענה לבקשת חברו והביע נכונות לסייע. הוא הביא טיט שמחבר בין הלבנים. "לא נוכל להשיג את מטרתנו ללא החיבור בינינו". אך חברו התמקד בלבנה, שהיא עצם הבניין. לאמר, המטרה חשובה יותר מחייו של זה שלא נרתם אליה. אך ללא הטיט (האחוה), הלבנים (בני האדם) לא תוכלנה לשמש תשתית לבניין בר קיימא. כולנו זוכרים את הסרטון המביש והמצער, בו נערה צעירה פונה לשתי נשים מבוגרות מהשמאל ואומרת להן "כולנו אחים", ובתגובה שתיהן דוחות את דבריה, והאחת אומרת "לא לא. אל תקללי אותי. אני לא אחות שלך". הריחוק מהשורשים שלנו ובכללם "אהבת הבריות" מביא לכדי 'אהבת האדם' בלבד; וגם זה מותנה בכך שאותו אדם משרת את מטרת הפלח החברתי שלך.

ברגע שהמכנה המשותף הגבוה ביותר שלנו, שהוא נצח ישראל, הוצא מהתמונה - נגמרה האחוה.

ממילא רק החיבור לנצח ישראל, ובמיוחד בזמן מלחמה, ילחים אותנו לאגרוף אחד מול האויב, ויבטיח את ניצחוננו וקיומנו. **הניצחון קשור בקשר הדוק לחיבור אל הנצח.**

אמנם קשה להתקדמות כשחלק מאחינו אינם נוהגים עם אחיהם באחוה, אך במבט מקיף ועמוק על עם ישראל אנו יכולים לאמר בוודאות גמורה שיש בעם ישראל אחוה שרק הולכת ומתגברת, יחד עם התחזקות הזיקה לשורשי האומה.

רק פקחו עיניים ופתחו את הלב - ותוכלו לזהות מכל עבר אהבה ואחוה, שלום ורעות. אני ומשפחתי יכולים להעיד על כך.

אמצו לכם כלל: לרוב, אם נושא כלשהו מלווה במסע יחסי ציבור ראוותני, ברעש ובצלצולים - זה סימן שאינו אמיתי.

כי הברכה, כידוע, שורה בעיקר בדבר הסמוי מן העין. סמוי אמנם, אך נוכח בעוצמה גדולה.